

[Baunsgaard.]

ført skattelettelsen sidste år, ville man have kunnet føre overenskomstforhandlingerne på et lavere grundlag under hensyn til skatten. Jeg vil gerne sige dette indledningsvis, fordi jeg tror, det ville være noget betænkeligt, om det, det ærede medlem sagde, skulle få lov at sætte sig som noget, der havde større gyldighed. Forholdet er det, hvis jeg ikke husker forkert — og jeg tager forbehold imod at huske en enkelt krone forkert — at VK-planen ville have betydet en skattelettelse på fra 4 til 7 kr. om ugen. (*Foged:* Nej, det er forkert!). Jeg tog også forbehold med hensyn til den enkelte krone, og det er kun en enkelt krone, der kan blive tale om for de lavest lønnede. Og så må det ikke glemmes, at VK-planen på dette område indeholdt en forhøjelse af sygekassekontingentet og arbejdsløshedskontingentet, så jeg tror, vi skal lade det ligge, når vi skal bedømme på sagligt grundlag, hvilken indflydelse dette ville have fået på den almindelige økonomiske situation.

Jeg kan selvfølgelig udmærket forstå, at man føler trang til her ligesom at tage tråden op fra sidste forår, men jeg tror dog, at for at man skal have noget held med et sådant forsøg, vil det være nødvendigt, at folketinget kigger på, hvad det egentlig har foretaget sig, siden vi havde den store diskussion. For så viser det sig for det første, at der er gennemført indtægtsnedgang, om ikke i enighed så dog i enighed om det, der i hvert fald kom til at betyde en indtægtsnedgang for staten. Dernæst er der vedtaget forslag, som har betydet udgiftsstigninger, hvoraf de væsentlige er gennemført i enighed. Den ændring af folkepensionen, som der blandt alle partier er enighed om det rimelige i, kommer i det første finansår til at koste staten mindst 30 mill. kr. Jeg gætter næppe forkert i, at man med samme enighed vil møde de ændringer, der er fremsat til enkepensionsloven, som vil betyde 10 mill. til. Og under den behandling, vi har haft af ungdommens uddannelsesfond, var der enighed om, at det beløb, undervisningsministeren har krævet, nemlig 50 mill. kr. mere, under alle omstændigheder ikke vil blive mindre; men det kan være, det skal gives under andre former. Lægger man disse

ting sammen og dertil lægger den indtægtsnedgang, der vil blive for staten i omlægningen af amts- og sognekommunal beskatning på 90 mill. kr., vil man se, at vi her er endt ved et beløb på 180 mill. kr. Desuden får vi i folketinget en regning, som vi kan være mere eller mindre glade for, men som vi ikke kan komme uden om at betale, nemlig det underskud, der er på SASs virksomhed, og som jeg gætter på for statens vedkommende nok vil være på ca. 60 mill. kr. Så er vi oppe i nærheden af 240-250 mill. kr. Det er, hvad der foreligger eller vil komme til at foreligge i forhold til, hvad der var tilfældet, da vi sidst drøftede det økonomiske grundlag for skattelettelser.

Men så kommer det, der er det egentlige — det, der gør det vanskeligt. For vel betyder dette en forringelse af statens økonomi, men så langt er jeg enig med de ærede ordførere, at når man bedømmer statens økonomi ud fra regnskabsresultatet, bedømmer den rent regnskabsmæssigt, er der ikke anledning til de helt store betænkeligheder i øjeblikket. Statens økonomi som sådan er den mindste side af sagen. Noget andet er, om forbrugspresset kan tåle det. Af de 240-250 mill. kr., jeg har nævnt, vil de alle med undtagelse af de 60 mill. kr., som jeg gætter på vil gå til SAS, gå ud i forbruget, og det vil altså sige, at vi skal tage dem med i betragtning, når vi skal foretage en bedømmelse af mulighederne for yderligere skattelettelser. Når dertil kommer, at ingen i dag kender resultatet af de overenskomstforhandlinger, der føres, medens alle til gengæld er bombesikre på tendensen i dem, giver de os al mulig anledning til at sige, at man næppe med hensyn til forbrugspresset ville bære sig særlig klogt ad, hvis man gik videre end nævnt i det foreliggende lovforslag.

Det ærede medlem hr. Poul Møller siger, at der stadig er den fare, når staten har så mange penge til rådighed, at den vil bruge flere penge, og det ærede medlem nævner som eksempel herpå, at i de 4 år, hvor statens indtægter er steget med 1 800 mill. kr., er udgifterne på drifts- og anlægsbudgetterne steget med 1 300 mill. kr. Uden at have haft lejlighed til at kontrollere tallene gætter jeg på, at de er rigtige; de svarer nogenlunde til det,